

ber, at min Oplysning i saa Henseende maa være tilfredsstillende.

Med Hensyn til den Debat, der har været ført i disse Dage, antager jeg, at Alle kunne være enige om, at den Forklaring, der er bleven givet af, at Regjeringen har forelagt den provisoriske Finantslov strax, nemlig, at det var Grundlovstrofast, at det var af Nærslighed til Grundlovens Bestemmelser, og fordi Regjeringen var gaaet over til vor Opfattelse af Grundlovens Værd, nu er opåiven af Alle. Jeg antager ikke, et eneste Mennekte i Verden nogeninde har troet derpaa. Jeg antager, at Alle nu ere enige om ikke en Gang at lade, som de tro det. Det er jo nemlig klart, at hvis det havde været Regjeringens Mening, maatte den have handlet anderledes; den maatte da have sørget for hurtigst muligt at faae Provisoriet forelagt her i Folkethinget og Stridspørgsmaalene klarede og samtidig standse de provisoriske Arbejder paa det militære Omraade og forelagt Forslag til en midlertidig Finantslov. Det har den ikke gjort. Den har indskrænket sig til at forelægge den provisoriske Lov strax, men har ikke havt Mod til at sige, at den er gaaet over til Folkethingets Opfattelse eller til den gamle grundlovmæssige Opfattelse, at en saadan provisorisk Lov skal forelægges strax. Jeg tror, den er enig med os om, at al den Tale om Grundlovstrofast kan man slaa en Streg over. Der staa kun to Forklaringer tilbage. Efter den ene Forklaring har Regjeringen villet være fiffig; den har villet ud af Forhandlingen og har villet lægge Skylden over paa Folkethingets Hlertal. Den anden Forklaring er Conseilspræsidentens: Regjeringen har ikke tænkt sig Noget ved det Hele. Hvilken Forklaring der er rigtig, skal jeg ikke komme ind paa; jeg holder mig selvfølgelig til Conseilspræsidentens; han har slet ikke tænkt Noget ved den hele Historie, og jeg lægger heller ikke stor Vægt paa at faae afgjort i dette Dieblit, hvilken Forklaring der er rigtig. Det maa vise sig senere. Det vil blive afgjort af sig selv længere hen i Samlingen. Men saa Meget er i alt Halvvis, at ved den Afstemning, der nu forhaabentlig vil foregaa i Dag, ved Forkastelsen af den provisoriske Finantslov, ved Rægtelsen af dens Overgang til 2den Behandling, vil der, hvilken Forklaring der end lægges til Grund, ikke være stet nogenjombest Skade. Hvis der nemlig slet ikke har været nogen Plan eller Tanke i Regjeringens Forelæggelse, hvis den slet ikke har tænkt sig Noget derved, er der ingen Ulykke stet, thi saa vil Regjeringen selvfølgelig paa mangfoldige Maader have

det i sin Magt at skaffe Forhandlingen baade Tid og Blads hele Aaret igjennem. Regjeringen har saa mange Udveie; den har foruden dem i Grundloven alle dem, der ere udenfor Grundloven, og man kan derfor sige sig selv, en saadan Regjering kan ikke komme i nogenjombest Forlegenhed med at skaffe Tid. En saadan Regjering, der har baade den ene og den anden Verden til sin Raadighed, behøver ikke at være i nogenjombest Forlegenhed. Og har det været Meningen, som jeg har set fra forskjellige Sider fremfat i Pressen, i Regjeringens Presse naturligvis, var det en uhyre fin Plan, der var udregnet, hvorved man vilde sætte Folkethinget i den Klemme, enten at godkjende Provisoriet eller at bryde Forhandlingen, saa er det klart, at Regjeringen ikke vil Forhandling, og saa vilde dens Bemærk heller ikke Forhandling. Men naar de ikke ville forhandle, er der ikke Noget at forhandle om, og saa bliver der ikke Forhandling, og saa er det ligegyldigt, enten vi anstrenge os, eller vi udfætte eller gjemme Provisoriet til den 1ste April. Det vil ikke nytte. Naar de Herrer ikke ville forhandle, kunne vi spare Uleiligheden. Ved vor Afstemning ster der ingen Skade, men en overordentlig nyttig Ting, nemlig at Situationen bliver klar. Det bliver nødvendigt for de Herrer at bestjende Koulør. Det komme de til, og jeg havde i saa Henseende en vis Interesse af at høre det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) holde sin Valgtale allerede nu. Han sagde nemlig: Der er ingen Alvor i Venstre. Venstre vil Stinforhandling; det vilde det i Fjor, det har det ærede Medlem fra Kolding sagt, og Venstre vil naturligvis althaa ogsaa i Nar ikke for Alvor forhandle. Det kan det ærede Medlem let slutte. Naar det ærede Medlem for Kolding siger: I Fjor vilde Venstre Stinforhandling, saa var det ikke Andet end en Stinforhandling uden Hensyn til Alt, hvad vi i Fjor erklærede, og saa hører der ikke megen Logik til at finde ud af, at vi ogsaa vilde Stinforhandling i Nar. (Udbrydelse af Holch.) Det ærede Medlem tror altsaa ikke, hvad det ærede Medlem fra Kolding sagde. Ikke desto mindre er det jo rigtigt, at det ærede Medlem har sagt: Der er ingen Alvor, jeg har ikke faaet Indtrykket af Alvor i Venstres Dufte om Forhandling. (Holch: Der er ikke Noget, der kan fortolkes saaledes.) Na, saa maa jeg henvise til Tidenden.

Formanden (Høgsgro): Jeg maa anmode ærede Medlemmer om ikke at samtale med Taleren.